

Bakalářská práce zkoumá příslovečná určení místa realizovaná adverbialní, předložkovou nebo jmennou frází z hlediska jejich pozice v anglické větě a jejím českém překladovém ekvivalentu. Práce si klade za cíl ověřit v gramatikách popsaná pravidla o postavení příslovečného určení v anglické větě a současně popsat konstantnost tohoto postavení mezi angličtinou a češtinou.

Teoretická část vychází z anglické mluvnice *A Comprehensive Grammar of the English Language* (Quirk et al., 1985, CGEL) a z Mluvnice současné angličtiny na pozadí češtiny (Dušková, 1988). Je zde vymezeno příslovečné určení začleněné do větné stavby (adjunkt) a jeho pozice ve větě. GCEL rozděluje adjunkty na obligatorní, fakultativní a větné.

Obligatorním větným členem může být adjunkt ve větných vzorcích podmět–přísudek–příslovečné určení a podmět–přísudek–předmět–příslovečné určení, kde je povinným doplněním slovesa, dále pak v existenciálně-lokativních konstrukcích s podmětem *there*.

Pokud se přidáním adjunktu pouze sníží stupeň výpovědní dynamičnosti slovesa, ale radikálně se nezmění vztah mezi podmětem a přísudkem, jedná se o adjunkt fakultativní.

Větné adjunkty se vztahují k větě jako celku a mohou se volně vyskytovat buď na počátku, nebo na konci věty beze změny významu.